

Prej pa bi si že doma vrezal iz lepenke dva listka. Na enega bi napisal: V Ljubljano, na drugega pa Iz Ljubljane nazaj domov. Denar bi imel v žepu in sicer za hrenovke. Hrenovka je lepa klobasa iz mesa, ki ga mesarji potisnejo v črevo, zraven pa nadevajo nastrganega hrena. Moj oče je kupil nekoč na živinskem sejmu hrenovko, ki je bila znotraj zelena kakor sveža detelja.

»Trave že ne bom žrl!« je zavpil oče, »saj nisem krava!« Pa je vrgel hrenovko klobasarju nazaj v kotel. Ali gospod klobasar je bil dober mož.

»Le jejte, očka!« je dejal ter potegnil hrenovko nazaj iz vrele vode. »Ne bom je zaračunal, če umrjete! Včeraj sta se zastrupila samo dva, sedem pa je ostalo živih, le želodce so jim izpraznili! Vi ste krepak možakar, to vidim! Pet takih hrenovk vas ne bi spravilo v grob!«

»Tisto pa!« je povedal oče in pogoltnil hrenovko. Polovico je dal meni in oba sva ostala živa. Zato je moral oče takoj plačati. Škoda, da se nisva zastrupila! Potem bi jo bila dobila zastoj.

General, ki gleda in ščiplje vozne listke za Ljubljano, ima rokavice in lepe svetle klešče. Rokavice ima zato, da ne okuži potnikov. Kajti, če jih ne bi imel, bi dobili vsi potniki, ki gredo v Ljubljano ali grižo, ko-lero ali oslovski kašelj in bi lahko mrtvi prisopihali v Ljubljano. S kleščami pa dela luknje in če je kje kak žebelj, ki je potniku raztrgal hlače, ga tudi zabije.

V vlaku ne smeš tiščati glave skozi okno, da ne vržeš nasprotnega vlaka s tira ali pa da ne nagneš vagona preveč na eno stran.

Moj oče pravi, da so Ljubljančani imenitni ljudje in da spravijo vso Ljubljano v slavoloke in zastave, ako pride k njim kaka visoka živina. Jaz bi jim takoj rekel, da sem slon ali kit. To bi me gledali! V hipu bi bila vsa Ljubljana v zastavah in smrekah!

Kako nastaja zemlja



Ni lažje naloge kakor je ta. Zemlja nastaja na več načinov. Kjer je že zemlja, tam ne nastaja več, ampak nova prihaja zraven. Kdor še ne ve, temu povem: zemlja nastaja tako, da rijejo krti pod zemljo ter jo spravljajo navzgor, kjer naredijo velike krtine.

Pod največjo krtino ima krt svoje mlade. Mladi krti še ne rijejo, ker bi preveč kihali. Zato jih stari krt nažene spat, kadar rije ter vlači zemljo na vrh. Ko je krt naredil že dovolj krtin, vzame moj oče grablje in poravna vse krtine. Tako nastaja zemlja na našem travniku.

Pri sosedu Gašparju pa je nastala zemlja na drug način. Sosed Gašper je vozil namreč zemljo na svoj vrt iz občinske gmajne. Na gmajni se je kup zemlje vedno manjšal, na vrtu pa rasel. Gašparjev vrt je nastal torej iz občinske gmajne.

V šoli smo se učili, da je nastala zemlja tako, da so potoki pobasali na hribih prst ter jo zanesli v dolino. To ne bo držalo. Ravno v šoli sem

videl, kako so vozili za šolski vrt obcestne kupe, ki jih je nagrabil cestar. Potok se še zmenil ni, da bi basal cestno zemljo in jo nosil k šoli.

Pač pa si je nesramni potok zmisлил letos nekaj drugega. Po velikem nalivu je poleti narastel ter jo ucvrl, tebi nič meni nič, kar mimo šole in preko gred. Debelo je gledal drugi dan naš gospod učitelj, ko je opazil, da mu je odnesel potok vso zemljo, le kamenje mu je pustil za spomin.

Tedaj sem pristopil jaz, da bi ga tolažil.

»Vidite, gospod učitelj,« sem rekel, »da ne prinaša potok zemlje, ampak ravno nasprotno — krade jo! Pametnejše bo, ako zasadite na vrt raje krte, pa vam bodo takoj narili velike kupe zemlje, kamenje pa zavlekli v svoje rove, da ne bodo mogle miši za njimi. To bi bilo eno. Ali pa počakajte, gospod učitelj, mogoče si zmisli potok kdaj, pa jo udari po isti poti nazaj kakor je prišel. Takrat ga zgrabite za ušesa, da vam prinese zemljo nazaj! To bi bilo drugo!«

Ali gospod učitelj se ni strinjal z mojimi predlogi. Zmajal je z glavo ter mi dejal:

»Jurek, ne bodi vedno tak Durek! Pojdi raje delat luknje v vodo in potem jih preštej! Da se pa ne boš kje zmotil, vtakni v vsako svoj nos in šteje glasno!«

Take naloge še nisem dobil nikoli. Stopim k vodi ter napravim prvo luknjo. Lahko je šlo. Toda, ko sem hotel vtakniti vanjo svoj nos, ni bilo luknje nikjer. Šel sem domov in prosil očeta, naj mi pomaga.

»Očka, ti delaj luknje in vtikaj vanje svoj nos, jaz bom pa štel!«

»Butec,« mi reče oče, »taka reč ni za sedaj! Počakaj na zimo, ko bo voda zmrznila. Takrat lahko napraviš lukenj za celo šolo in bo lahko vsak vtaknil svoj nos v svojo luknjo. Ti jih pa šteje!«

»Dobro,« si mislim. Drugi dan povem gospodu učitelju takole:

»Domače naloge, ki ste mi jo dali včeraj, nisem naredil. Bom jo šele pozimi. Sedaj ni čas za to. Takrat pa bom naredil za vsakega učenca eno luknjo tako veliko, da bo lahko vtaknil vanjo svoj nos. Za vas, gospod učitelj, pa bom naredil tako veliko luknjo, da boste lahko porinili v njo celo svojo glavo. Ko bo torej vsak tičal v svoji luknji, bom pričel štet!«

Ker smo se učili v šoli, da nastaja zemlja tudi iz poginulih živali, ki trohne v zemlji, sem prinesel s seboj mrtvega škorca, ki sem ga našel na cesti. Ponudil sem ga gospodu učitelju in dejal:

»Tegale mrtveca pokopljite na svojem vrtu, pa boste imeli zemlje na pretek!«

Kaj vem o padavinah

Vse, kar prileti izpod neba, je padavina. Brilzgov Božo trdi, da je tudi kamenje padavina. Ako vržeš kamen v zrak, še ni padavina. A ko ti prileti nazaj na glavo, je prava padavina. Tudi zrela hruška je padavina, ako ti pade na glavo. Jaz bi rekel, da je padavina vse, kar ti pade na glavo.

Gospod učitelj misli drugače. On trdi, da je padavina dež, sneg, sonce, rosa in toča. Tako nam je razlagal: dež meče po nas vodo in če nimamo dežnika, smo mokri kakor miši. Sneg seje snežinke, ki iz njih lahko delamo kepe in se potem kepamo do trde teme. Sonce meče na zemljo žarke, rosa nam poslini deteljo in se zato krave napenjajo. Taki kravi, ki se napenja, moraš poriniti v gobec poleno, da široko zija in gleda kvišku. Tudi je dobro, ako ji zabiješ v trebuh žrebelj in ji vržeš v goltanec gnilo jajce. To kravi silno pomaga in je takoj zopet zdrava, če ne pogine.

Soseda Blaža je nekoč vrglo po cesti. Vsi so rekli: